

Arrest

nr. 129 071 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 november 2013 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissingen, die verzoekers op 2 december 2013 ter kennis worden gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over te ontvankelijkheid

Er kan verzoekers geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kunnen verzoekers argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevinden in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kunnen verzoekers een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwezen wordt naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook verworpen worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een in een eerste, tweede en derde middel een schending aan de materiële motiveringsplicht (de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen), van de artikelen 6, 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 10 juni 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op 10 juni 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoekers richten op 24 juni 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 augustus 2014 staat het volgende vermeld: “De Kamervoorzitter wijst de partijen op de grond van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat zij alsnog wensen te volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, voornamelijk betreffende het schooljaar van de kinderen. Dat het schooljaar reeds beëindigd is, neemt niet weg dat indien de bestreden beslissing vroeger werd genomen, er niet reeds een schooljaar zou zijn voorbij gegaan. De advocaat van de verzoekende partijen heeft geen informatie over een eventuele aanvraag van een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

3.5. Voor zover verzoekers wensen te volharden in hun verzoekschrift, volstaat dit niet om de concrete in de beschikking opgenomen gronden aan het wankelen te brengen. Waar verzoekers specifiek de aandacht vestigen op de scholing van hun minderjarige kinderen, herhaalt de Raad – zoals tevens reeds gesteld in de beschikking – dat geen inschrijvingsbewijzen voor hun kinderen voorliggen. Ter terechtzitting kunnen verzoekers ook niet bevestigen dat zij gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen aan te vragen met het oog op het afmaken van het lopend schooljaar. Wanneer ter terechtzitting bovendien wordt gevraagd welk belang verzoekers menen te hebben bij hun grief omtrent het lopende schooljaar van 2013-2014, gelet op het gegeven dat dit thans reeds is afgelopen en ervan kan worden uitgegaan dat de minderjarige kinderen aldus de mogelijkheid hebben gehad hun schooljaar te vervullen, stellen verzoekers enkel dat dit nog wel relevant was geweest indien de bestreden beslissingen vroeger werden genomen. Dit betoog toont niet aan dat verzoekers’ minderjarige kinderen niet in de mogelijkheid zijn geweest hun schooljaar te vervullen, zodat de aangeklaagde hypothese – met name de onderbreking van een lopend schooljaar – zich niet heeft voorgedaan.

Verzoekers brengen met hun uiteenzetting geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA